

tar. Selle peale küsis ta, kas so issa maj-
jas rumi on õ-majja piddada? Temma was-
tas: jah, ja jooksis kojjo sedda omma wan-
nematele räkima, ning näitas neid ehtid,
mis Abrami sullane temmale meleheaks olli
andnud. Rebekka wend, kapan, läks ruttus-
te wälja temma jure ja ütles: tulle, Jeho-
wast õnnistud, mikspärrast seisad sa wäljas?
ma olen omma kojja walmistanud ja maad
kamelitele.

Kui ta senna kotta tulli ja kamelid lah-
ti peüstis, anti lomadele põhko ette, ja tem-
male ja temma sullastele wet jalgo pesta.
Siis pandi temmale roga ette, ja palluti,
et ta piddi söma. Agga temma ütles: ei
ma sö enne mitte, kui ma omma asjad saan
ääraräkinud! Temma kõnneles siis neile köif,
kuida temma Abramile wandunud, ja mis
temma kaewo jures mõttelnud ja Zummal-
lalt pallunud, ning ütles wimaks: „kui teie
nüüd need ollete, kes heldust ja truust mo
issanda wasto tahhawad üllesnäidata, siis
andke mulle sedda teada, agga kui mitte,

siis üttelge mulle ommeti, kas pöran parre-
ma wödi pahhema pole.“ Selle kõnne pea-
le wastati temmale: „Jehowast on se assi
wäljatulnud, meie ei wödi selle wasto sõnna-
gi lausta, ei kurja egga head. Wata, Re-
bekka on sinno ees, wötta tedda ja wi, et
ta saaks so issanda poiale naeseks.

Nemmad tahtsid nüüd sedda tüttarlast
weel mõnned päwad enneste jures pidda-
da; agga selle rõmoga, et Zummal temma
te-konda õnnistanud, ütles wanna tru te-
ner: ärge wiwitage mind mitte, waid saat-
ke mind minnema, et ma omma wanna is-
sanda jure lähhan. Et nüüd Rebekka ka
temma nõus olli, siis saatsid tedda minne-
ma ja õnnistasid tedda. Isak, kes te peal
nende wasto tulli, wiis Rebekka omma em-
ma Sara telki, wöttis temma ennesele nae-
seks ja armastas tedda.

Isak käis omma issa Abrami jälga mõ-
da; sepärrast õnnistas Zummal tedda. Tem-
mal ollid sured karjad ja paljo orjasid, ja et
ta mitte ükspäinis karja piddas, waid ka